

Arrest

nr. 294 191 van 15 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantoren van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 juli 2023 een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 20 april 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

Uit het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek blijkt eveneens dat verzoeker ook al in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 11 mei 2023. Op 8 juni 2023 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (een bijlage 26quater). In deze beslissing werd geduid dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd overgedragen aan Kroatië.

Op 1 augustus 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Belgische overheden richten op 2 augustus 2023 een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden.

De Kroatische autoriteiten stemden in met het verzoek tot terugname op 16 augustus 2023.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie treft op 5 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden akte.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet met het oog op zijn overdracht aan Kroatië op 3 oktober 2023.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending

van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “ Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “ Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”. De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren. Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385). Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (nietEU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)). 6e blad Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaatvluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden. Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)). Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, §

125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.). 7e blad Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat : "Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen. 2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring. 3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen. 4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden. 5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan. Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald." 8e blad Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "Recht op behoorlijk bestuur 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden. 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben. 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen". De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen. Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit. Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat "Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden". 9e blad Overwegende de actuele situatie waarbij er in Kroatië momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten aan de grens. Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Kroatië actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen. Dat het algemeen geweten is dat Kroatië heel veel asielzoekers over het grondgebied kreeg als transitzone en de

grote instroom niet adequaat aankan. Dat er een nijpend tekort aan wooninfrastructuur is en de prijzen gevoelig stijgen en bijgevolg onbetaalbaar worden voor de zwakst verdienenden. Verzoeker hekelt het feit dat er sprake was van flagrant racisme, geweld en hem alle medische behandeling werd ontzegd. (hetgeen ook in bronnenmateriaal wordt bevestigd, cfr. infra); Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Kroatië. Dat verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in de bronnen dewelke door verwerende partij werden aangehaald in de bestreden beslissing, gezien deze de actuele situatie niet meer weergeven. 3. In onderhavig geval is verzoeker een man van Afghanistan die een oorlogssituatie ontvluchtte om uiteindelijk internationale bescherming te verkrijgen en een nieuw leven in veiligheid te kunnen opbouwen. Dat verzoeker diens land van herkomst verliet, omwille van oorlog en politieke problemen. Verzoeker vreesde voor zijn leven in zijn land van herkomst. Hij heeft daar tevens geen enkele familie meer. Hij verliet zijn land van herkomst op illegale wijze. Na vele omzwervingen bereikte hij uiteindelijk België. Dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid ingevolge 2 zaken. Zoals eerder gesteld is verzoeker ingevolge zijn Afgaanse nationaliteit en omwille van de oorlog en politieke problemen in zijn land van herkomst uitermate kwetsbaar. Doch tevens het gegeven dat voor verzoeker in Kroatië potentieel reeds een negatieve beslissing werd genomen in zijn asioldossier en hij derhalve in aanmerking komt voor onmiddellijke uitdrijving. Dat verzoeker nooit op afdoende wijze zijn asielmotieven heeft kunnen uiteenzetten. Immers verliet hij Kroatië alvorens op adequate wijze gehoord te zijn geworden. 10e blad Dat aan verzoeker geen enkele (individuele) garantie wordt geboden, noch voor wat betreft een normale afwikkeling van zijn verzoek tot internationale bescherming, noch voor wat betreft een eventuele detentie-name in Kroatië. Verzoeker wordt naar Kroatië verwijderd oa. op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013. In het licht van de actuele asielpolitiek in Kroatië kan worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van pushbacks. Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een zeker percentage van asielzoekers uit Afganistan effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. (cfr. infra rapporten mbt. lage erkenningsgraad in Kroatië) Ofschoon het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor asielzoekers uit Afghanistan in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan. Dit gegeven kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten; hetgeen in de Rechtspraak van de RvV wordt erkend. Immers kan een niet-kwalitatieve asielprocedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden bijvoorbeeld. Dat verwerende partij bovendien geen onderzoek heeft gevoerd naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling." Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verwerende partij is echter op de hoogte van de preciaire mensenrechtensituatie in Afghanistan en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming. Dat de situatie in Afghanistan voldoende is om aan te nemen dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid. Immers is er in de Afgaanse gemeenschap sprake van een collectief trauma. 11e blad Uit mensenrechtenrapporten over Afghanistan volgt ook dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld : (i) structurele werkeloosheid en armoede; (ii) inadequate huisvesting; (iii) discriminatie; (iv) schending van gezondheidsrechten; (v) schending van mensenrechten; (vi) geen toegang tot gezondheidszorg; (vii) onmenselijke behandeling. (viii) folteringen Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Kroatië verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan. 12e blad Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan : (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ; (ii) inadequate levensstandaard ; (iii) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ; (iv) de

automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, gezien eerdere negatieve beslissing zonder gehoor ten gronde. (v) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, (vi) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting, (vii) een verwijdering naar Afghanistan voordat zijn asielmotieven worden onderzocht, (ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Kroatische Politiediensten, gebrek aan tolken en adequate juridische bijstand, (x) het voorwerp uitmaken van push-backs (xi) integratieproblemen en een xenofob klimaat (x) Overwegende dat men een overbevolkingspolitiek vaststelt in de opvangcentra en er in sommige bronnen wordt aangegeven dat er soms ook gevangenis worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen. Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Kroatië, meer dat hij op niet aflatende wijze werd blootgesteld aan xenofobie en racisme. Dat hij zich dan ook ondubbelzinnig verzet tegen een transfert naar Kroatië. Immers erkent verweerder de actuele situatie waarbij er in Kroatië momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten. Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt. 13e blad In de onderhavige zaak wenst verzoeker voornamelijk te verwijzen naar het rapport van de Asylum Information Database (AIDA) getiteld Country Report: Croatia, 2021 Update (hierna: het AIDA-rapport 2021), waarin wordt verwezen naar refolement aan de grens, politiegeweld en precare leefomstandigheden in de centra, structurele tekortkomingen die van invloed zijn op de asielprocedure en tekortkomingen in het systeem van opvang en integratie van aanvragers van internationale bescherming in Kroatië. "The updated AIDA Country Report on Croatia provides a detailed overview on legislative and practice-related developments in asylum procedures, reception conditions, detention of asylum seekers and content of international protection in 2021. Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021. According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) throughout the year, and 928 persons from Croatia to Serbia according to UNHCR. This includes 251 children according to the Ombudsperson for children and other vulnerable groups. The CPT published its report on the ad-hoc visit to Croatia from 10 to 14 August 2020 in December 2021. The latter provides recommendations for an effective and independent border monitoring mechanism. An independent border monitoring mechanism was established in Croatia in the summer 2021, but its lack of independence and efficiency remains criticised by several stakeholders. The number of applicants for international protection in 2021 increased significantly, from 1,932 in 2020 to 3,039 applicants in 2021. Although detailed statistics were not made available by national authorities, the recognition rate remained low, as only 68 refugee statuses were granted in the course of 2021. Croatia continues to be a transit country as the majority of applicants for international protection leave Croatia to other countries and abandon their cases, resulting in a suspension of their procedure in 75.35% of the cases. A ruling on the application of the safe third country concept was issued by the Constitutional Court on the case of the family of Madina H. It concerned an Afghan girl who was killed by a passing train at the border between Croatia and Serbia in 2017. The Constitutional Court accepted the applicant's allegations that during the procedure before the Ministry of Interior and administrative court proceedings, it was not established with sufficient certainty that Serbia is a safe European third country and that Croatia had failed to fulfil its procedural obligations under Article 3 of ECHR. An important development registered in 2021 regarded access to the Schengen area. In July 2021, the European Parliament (EP) adopted a resolution stressing that Croatia has met all the conditions for its accession to Schengen, but also urged Croatia to address shortcomings regarding the training of border staff and the respect of fundamental rights at borders. On 9 December 2021, EU ministers of Interior unanimously approved the Conclusions on the fulfilment of the necessary conditions for the application of the Schengen acquis by the Republic of Croatia. For what concerned reception, access of persons not necessary to the functioning of Reception Centers for Applicants of International Protection was limited from March 2020 until the end of 2021 to prevent the spread of COVID-19. Throughout the year, a total of 2,797 applicants for international protection were subject to self-isolation and a total of 420 people were tested, of which 48 were COVID positive. Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing. Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021." 14e blad AI – Amnesty International rapporteert eveneens: "EU: Holding people at unofficial detention sites an 'intentional tactic' to avoid scrutiny Reacting to a report by Lighthouse Reports, a collaborative journalism NGO, on people being detained at unofficial detention sites on the borders of Bulgaria, Hungary and Croatia, Jelena Sesar, Amnesty International's Western Balkans Researcher, said: "Lighthouse Reports' findings that authorities in Europe are intentionally detaining people in unofficial detention sites confirms a disturbing trend which Amnesty International has previously witnessed at numerous EU borders. People are often held in tents, containers and police vans, usually off-grid in

isolated forests or others inaccessible areas, in a deliberate attempt to keep them near the EU's external borders. This intentional tactic allows the authorities to quickly perform illegal pushbacks, ignore their asylum claims and commit other abuses. "Amnesty International has documented numerous cases of people being forced to spend anywhere between several hours and several days in unofficial detention sites on EU borders, including recently in Greece, Croatia, Poland and Latvia. The authorities are intentionally operating sites outside of formal systems of detention or accommodation to avoid scrutiny. Today's announcement that Croatia is joining the Schengen area shows that the EU condones, and even rewards these illegal practices, and is willing to sacrifice human rights to prevent people from entering the EU. "The detention of migrants and refugees should be used as a measure of last resort and only when absolutely necessary. People seeking asylum should be protected from refoulement, allowed to enter territories, and given the opportunity to file an asylum request." Background Amnesty International has documented numerous cases of migrants being apprehended by Croatian police before being transported more than 200 kilometres in extremely poor conditions, often in overcrowded, poorly ventilated police vans while handcuffed. In 2021, the European Committee for the Prevention of Torture (CPT), said the manner and conditions in which migrants and refugees were being transported and detained in police vans for extended periods might in some cases amount to ill-treatment. " Dat de verzuchtingen van de verzoeker, meer bepaald de redenen waarom hij Kroatië noodgedwongen verliet, specifiek stroken met de informatie die in de meest relevante rapporten terug te vinden is. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor wijst op geweld door de politie en het gebrek aan toegang tot medische dienstverlening. Dat ook het probleem van taal een groot probleem vormt voor verzoeker. Dat de DVZ zich beperkt tot een algemeen betoog waarin zij stelt dat de algemene situatie, ofschoon zij ernstige lacunes vertoont, voldoende waarborgen zou moeten bieden voor een verzoeker om internationale bescherming. Dat de DVZ echter geen waarborgen biedt, specifiek met betrekking tot de individuele situatie van verzoeker, een afghaanse vluchteling met psychologisch trauma ingevolge de situatie van willekeurig geweld en flagrante schendingen van mensenrechten in diens land van herkomst. Dat een adequate medische opvolging aldus ten allen tijde voorhanden moet zijn en niet louter in de meeste algemene zin van het woord. Dat de DVZ ook geen specifiek antwoord biedt op de individuele problemen van de verzoekende partij, die ertoe hebben geleid dat hij Kroatië diende te verlaten. 15e blad Dat de DVZ een beoordelingsfout in zoverre zij haar beslissing onvoldoende motiveerde, in het kader van de aangehaalde opmerkingen van de verzoeker in het kader van het Kroatische systeem. Aangezien kan worden aangenomen dat de beweringen van verzoeker voldoende concreet en derhalve waarschijnlijk zijn - immers zij stroken met internationale rapporten - , moet worden besloten dat het risico dat door verzoeker werd ingeroepen voldoende geïndividualiseerd is. Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Kroatië actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Kroatië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Kroatië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Kroatië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Bijgevolg, door louter te verwijzen naar het vertrouwensbeginsel dat Kroatië als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, verzekert de bestreden beslissing niet dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur. Een overdracht naar Kroatië zou bijgevolg kunnen leiden tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die rechtstreeks of onrechtstreeks een inbreuk uitmaken op artikel 3. "

Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG aangezien deze richtlijn met ingang van 21 juli 2015 werd opgeheven door de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

De kritiek van verzoeker is er in essentie op gericht dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij zijn overdracht aan Kroatië, omwille van politiegeweld, xenofobie, pushbacks, slechte omstandigheden in de

opvangcentra, de afwezigheid van medische hulp en een zeer laag erkenningscijfer voor Afghaanse asielzoekers. Hij is van mening dat verweerder zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen, waarbij verweerder in gebreke is gebleven een grondig en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de concrete situatie in Kroatië.

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit het artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico

inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van

het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn overdracht aan Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, dient verzoeker over de materiële mogelijkheid te beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Er rust op verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De vraag die zich in casu stelt, betreft de vraag of de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of verweerder dienaangaande een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een omstandig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden.

Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview. Verweerder steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië 2022, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport).

Door te stellen dat het algemeen geweten is dat Kroatië heel veel asielzoekers over het grondgebied kreeg als transitzone en de grote instroom niet adequaat aankan; dat er een nijpend tekort aan wooninfrastructuur is en de prijzen gevoelig stijgen en onbetaalbaar worden voor de zwakst verdienenden; dat er sprake is van flagrant racisme, geweld en dat elke medische behandeling wordt ontzegd en dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Kroatië, weerlegt verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing die zich baseert op het bovenvermelde AIDA-rapport niet. Het volstaat niet te stellen "*dat het algemeen geweten is*" of om te verwijzen naar niet nader genoemd en verifieerbaar bronnenmateriaal.

Verder blijkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat er hem geen enkele garantie wordt geboden voor wat betreft de normale afwikkeling van zijn verzoek tot internationale bescherming, noch voor wat betreft een eventuele detentie-name in Kroatië. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt duidelijk dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 16 augustus 2023, vermeldt verzoeker en de Dublin III-verordening en werd die dag via Dublinet aan de verweerder overgemaakt. Deze luidt als volgt:

"Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory. In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant. In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law. Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoeker na overdracht toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, dat Kroatië de EU-reglementering correct zal toepassen en dat Kroatië alle maatregelen zal nemen zodat verzoeker de mogelijkheid heeft om een inhoudelijk onderzoek te verkrijgen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder wordt gegarandeerd dat de verzoeker zal kunnen

genieten van een adequate opvang, gezondheidszorg, juridische hulp, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling.

Daar waar verzoeker verwijst naar het gevaar op pushbackacties, stelt de Raad vast dat verweerder de pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen niet onder de mat veegt. Dit blijkt uit de concrete motivering van de bestreden akte.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitgebreid heeft gemotiveerd over de pushbacks maar heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen in die context in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De Raad merkt in eerste instantie op dat, zoals dit ook wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit, voor ogen moet worden gehouden dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening. Deze overdracht zal, zoals blijkt uit het terugnameakkoord en het AIDA-rapport, plaatsvinden via de luchthaven van Zagreb. Dat er aldus niet werd meegedeeld naar welke stad hij zal worden teruggebracht, is allerm minst correct. Verzoeker kan voorts niet zonder meer verwijzen naar een situatie die betrekking heeft op de buitengrenzen van Kroatië. Hij bevindt zich immers niet in deze situatie. In het bestreden overdrachtsbesluit vermelde AIDA-rapport kan worden gelezen dat personen, die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en zij krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan.

Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake pushbacks en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 52) geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met pushbacks.

Verder wijst de Raad erop dat de advocaat-generaal van het Hof van Justitie recent in zijn conclusie van 13 juli 2023 in de zaak X. t. staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-392/22 heeft gesteld dat:

“Artikel 3, lid 2, tweede alinea [van de Dublin III-verordening], gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest [...], [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat:

– het zich niet verzet tegen de tenuitvoerlegging van een besluit tot overdracht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en aanvoert dat hij onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens van de lidstaat die overeenkomstig die verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, en naar zijn zeggen onrechtmatig in bewaring is gehouden aan de grensdoorlaatpost van die lidstaat, tenzij de bevoegde autoriteit over gegevens beschikt waaruit blijkt dat er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze verzoeker wegens zijn overdracht aan genoemde lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. [...]”

Bijgevolg neemt ook de advocaat-generaal in zijn conclusie aan dat een verzoeker kan overgedragen worden aan een lidstaat waar men onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens tenzij een reëel risico aannemelijk is dat men na afloop van de behandeling van het verzoek het risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. In de conclusie stelt de advocaat-generaal eveneens: *“33. Het feit dat de normaliter verantwoordelijke lidstaat grote moeilijkheden ondervindt bij het geïntegreerd beheer van zijn grenzen en de toepassing van Dublin III verordening, waardoor hij aan de grens praktijken hanteert die de grondrechten van de betrokken personen kunnen schenden, kan namelijk op zichzelf geen zwaarwegende en op feiten berustende grond vormen om aan te nemen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.(24) Zoals de Staatssecretaris voor de verwijzende rechter opmerkt, is de pushback praktijk niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien verzoeker na diens overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld.”*

De Raad erkent dat een conclusie van een advocaat-generaal geen bindende uitlegging uitmaakt van het Unierecht, doch het betreft wel een gezaghebbende bron.

Verzoeker toont niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke heeft geoordeeld.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid geboden werd door de Kroatische autoriteiten om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het eerste Dublininterview heeft willen verbergen dat hij reeds een asielverzoek in Kroatië had ingediend. Zo verklaarde hij dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken in Kroatië te laten nemen maar dat hij er nooit een verzoek om internationale bescherming had ingediend. In een volgend Dublinverhoor verklaart hij nu dat hij wel een verzoek om internationale bescherming indiende. Hoe dan ook blijkt aan de hand van zijn vingerafdrukken dat hij in Kroatië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Het is niet duidelijk wat de stand is van deze procedure. Hij lijkt echter te laten uitschijnen dat hij een weigeringsbeslissing heeft gekregen, maar brengt niet het minste begin van bewijs bij. Van een verzoeker die beweert dat hij reeds een negatieve beslissing heeft gekregen kan minstens verwacht worden dat hij deze beslissing kan voorleggen.

De Raad stelt vast dat het hele middel bestaat uit aantijgingen waarvoor niet het minste begin van bewijs wordt aangebracht.

Verzoeker kan in het verzoekschrift bezwaarlijk dienstig laten gelden dat hij zijn asielmotieven nooit op een afdoende wijze heeft kunnen uiteenzetten, nu hij in zijn verzoekschrift zelf stelt dat hij Kroatië verliet alvorens hij op adequate wijze werd gehoord. Tijdens het Dublinverhoor verklaarde hij dat hij reeds twee dagen na zijn overdracht aan Kroatië opnieuw dit land verliet.

Waar verzoeker lijkt te laten uitschijnen dat het erkenningspercentage voor asielzoekers van Afghanistan laag is, heeft de Raad er het raden naar waarop verzoeker zich dan wel baseert om dergelijke uitspraak te doen. Er wordt enkel gesteld (cfr. Infra rapporten m.b.t. lage erkenningsgraad in Kroatië), maar deze rapporten worden niet gevoegd. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift wel uit een achterhaald AIDA-rapport nl. het rapport van 2021. Dit verouderd rapport kan geen afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die gebaseerd zijn op het meest recente AIDA-rapport.

Voorts stelt verzoeker dat er geen onderzoek werd gedaan naar de situatie in Afghanistan. Hiermee gaat verzoeker voorbij aan het doel van de beslissing, nl. bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië en niet aan Afghanistan. Verweerder diende aldus geen onderzoek te voeren naar de situatie in Afghanistan. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat door verweerder niet ernstig werd onderzocht of hij bij een verwijdering naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, kan hij niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat dit wel degelijk op een zeer gedetailleerde wijze werd onderzocht. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat niet eens werd meegedeeld naar welke stad hij zal worden overgedragen. Uit de aanvaarding door Kroatië blijkt dat verzoeker naar Zagreb zal dienen te worden overgedragen. De brief vermeldt *“the transfer should be carried out at the international airport Franjo Tudman in Zagreb ...”*.

Voorts somt verzoeker een aantal punten op waarbij hij stelt dat hij een risico loopt om hieraan te worden blootgesteld. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat hij zijn betoog niet concretiseert. Hij beperkt zich tot een loutere opsomming die op geen enkele wijze wordt onderbouwd.

Verzoeker stipt aan dat hij uitermate slecht is behandeld in Kroatië. Hij werd naar eigen zeggen blootgesteld aan racisme en xenofobie.

Ook op dit punt blijft verzoeker uitermate vaag. Uit zijn verklaringen tijdens het Dublinverhoor blijkt dat hij slechts twee dagen in Kroatië heeft doorgebracht alvorens zijn reis verder te zetten. Het lijkt er dus althans op dat Kroatië voor hem niet meer dan een transitland was. Dat blijkt overigens ook uit zijn verklaringen dat zijn vader hem naar België wou sturen en telkens de reis naar België regelde. Hoe dan ook zal verzoeker thans als Dublinterugkeerder worden overgedragen en werden er zeer specifieke garanties gegeven aan verzoeker.

Verder verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport 2021. Dit kan de concrete motieven die gebaseerd zijn op het recentere AIDA-rapport van 2022 niet weerleggen. Het rapport van Amnesty International dat verzoeker citeert heeft dan weer betrekking op geweld aan de grens. Dit is niet van toepassing op verzoeker die thans als Dublinterugkeerder zal worden overgedragen.

Tot slot wijst verzoeker op het gebrek aan medische dienstverlening en een taalprobleem. Wat het taalprobleem betreft, kan hetzelfde voor België gezegd worden. Met betrekking tot de medische problemen verklaarde verzoeker enkel dat hij maagproblemen had omdat hij het eten niet kon verdragen. Iets later verduidelijkte hij dat hij het eten niet lustte. Hij gaf aan dat hij waarschijnlijk dezelfde problemen in België zal hebben. Hij bracht echter geen enkel bewijs bij van concrete medische problemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een centrumarts werd onderzocht en dat deze geen enkele medische problematiek vaststelde.

In dit verband wordt bovendien opgemerkt dat er in casu sprake is van individuele garanties in hoofde van verzoeker, waarin onder meer wordt gesteld *“the person concerned will be provided with acces to the procedure for international protection with adequate accomodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individuel approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant”*. Verzoeker heeft dus individuele garanties dat hij toegang zal hebben tot gezondheidszorg.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. Weliswaar blijkt uit het AIDA-rapport dat er kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden over de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Kroatië, maar er kan op grond hiervan niet besloten worden dat de toestand op dat vlak dermate dramatisch is dat verzoeker als alleenstaande man zonder een aangetoonde medische problematiek zijn gezondheid en leven op het spel zet als hij binnen de Dublin III-verordening terugkeert naar Kroatië. Leemtes in toegang tot de gezondheidszorg worden immers mee opgevangen door organisaties zoals Dokters van de Wereld die een memorandum van samenwerking hebben afgesloten met de Kroatische overheid en subsidies ontvangen van de Europese Unie. Er is prima facie niets mis mee dat NGO's de staat bijspringen als er leemtes voor toegang tot de gezondheidszorg vallen in het geval de toestroom van verzoekers om internationale bescherming te hoog is. Dit is trouwens ook in België het geval.

Verzoeker betoogt ook nog dat de verweerder geen specifiek antwoord biedt op de individuele problemen die ertoe geleid hebben dat hij Kroatië diende te verlaten. Ook op dit punt kan verzoeker niet gevolgd worden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker preciseert niet met welke verklaringen/problemen er dan geen rekening werd gehouden. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat België zijn eindbestemming was en dat zijn vader er voor koos om hem naar België te sturen. Het was zijn vader die de eerste reis naar België betaalde, maar ook de tweede reis naar België regelde. Overigens verklaarde verzoeker dat hij slechts twee dagen in Kroatië verbleef.

Verzoeker komt niet verder dan het verwoorden van een aantal hypotheses bij overdracht aan Kroatië, maar maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Door in zijn middel een aantal problemen te verwoorden zonder deze in concreto aannemelijk te maken, toont verzoeker niet aan dat verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van de verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont prima facie niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing blij zou geven van willekeur of behept is met de andere door hem aangehaalde, doch niet verder ontwikkelde, schendingen.

Samengevat wordt prima facie niet aangetoond dat verweerder op niet deugdelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublin III-verordening en dat hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen, nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU